

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken
er bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse
nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den
secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

Mr HECTOR LE BON †

Mr. Hector Le Bon, voorzitter van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden, is Zondagavond, op 72-jarigen ouderdom, overleden.

Dit bericht zal al diegenen, die dezen uitstekenden man gekend en gewaardeerd hebben, uiterst pijnlijk hebben getroffen. Al had men ook in den laatsten tijd geruchten vernomen over den wankelen gezondheidstoestand van Mr. Le Bon, toch had niemand kunnen verwachten dat hij, dien wij nog vóór enkele weken zoo flink en zoo strijdvaardig kenden, zoo spoedig aan de sympathie van de Vlaamsche rechtswereld zou worden ontrukkt.

Het leven van Mr. Hector Le bon is een onverpoosde strijd geweest ter verwezenlijking van het ideaal van alle Vlaamsche juristen : een Vlaamsch gerecht in het Vlaamsche land. Voor dit streven heeft hij gedurende zijn zoo vruchtbaar leven het beste van zichzelf over gehad. Hij is dan ook een figuur, waaraan alle Vlaamsche juristen een diepe en piëteitsvolle herinneringen zullen bewaren. Zijn strijd voor het Vlaamsche rechtsleven maakte een onderdeel uit van zijn algemeene levensbeschouwing, die gegrondvest was op diepe volksliefde. Daarom heeft hij heel zijn leven in den strijd gestaan voor de democratische beweging, waarvan zijn onverzettelijke Vlaamschgezindheid het logisch gevolg was.

Zijn politieke loopbaan, waarin hij tot zeer hooge waardigheden opklom, was een onafgebroken streven, waarbij de tegenkantingen hem niet gespaard bleven maar waarin hij het zoet gevoel moet ge-

smaakt hebben te kunnen bouwen op de stevige basis van de volksgenegenheid.

Voor ons zal Mr. Hector Le Bon steeds in de eerste plaats de onversaagde strijder blijven voor de vervlaamsching van het gerecht. Wanneer hij zich in 1886 als advocaat te Antwerpen was komen vestigen, werd zijn studie zeer spoedig een van de allerbeste der stad; zijn scherpe en klare geest, zijn bewonderenswaardige kennis van het recht, zijn kalme gemoedelijkheid, gaven hem ter verdediging van de belangen, die hem werden toevertrouwd, een ongevenaarde kracht.

Al was zijn cabinet van aard om heelemaal zijn werkkraft op te slorpen, toch wist hij nog in ruime mate den tijd te vinden om zich bezig te houden met de verdediging van zijn levensidealen op politiek gebied en vooral met den Vlaamschen kultuurstrijd.

Hij was een van de actiefste leden van de Vlaamsche Conferentie der balie van Antwerpen en werd tot voorzitter der Conferentie gekozen. Hij gaf in dit midden ontelbare voordrachten en hield ook meerdere spreekbeurten voor de conferenties en pleitgenootschappen in andere steden. Hij was medestichter van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden.

Zijn confraters verkozen hem meerdere malen tot lid van den Tuchtraad der balie en hij oefende gedurende verschillende jaren het ambt uit van secretaris der orde.

Sedert 1907 was Mr. Hector Le Bon de hoofd-

opsteller van het Rechtskundig Tijdschrift, dat onder zijn leiding een zeer hooge vlucht nam.

Op ontelbare volksvergaderingen voerde hij het woord en zijn schitterende welsprekendheid gepaard aan zijn kalme overredingskracht, hebben in zoovele geesten en harten een warm gevoel doen ontstaan voor den strijd om onze Vlaamsche herwording.

Mr. Hector Le Bon was gedurende jaren de spil van de Vlaamsche rechtskundige congressen, welke hij steeds mede inrichtte en waar hij regelmatig als spreker optrad. Zijn medewerking aan deze congressen is dan ook een van de verdiensten welke hem recht geven op de blijvende dankbaarheid van de Vlaamsche rechtsgeleerden.

In zijn politieke loopbaan, als schepen der Stad Antwerpen en als senator, had Mr. Le Bon de gelegenheid te doen blijken van zijn buitengewone gaven in de behandeling van zoo menigvuldige allereeuwichtigste vraagstukken, doch steeds was het met voorliefde aan alle aangelegenheden, die betrekking hadden op de Vlaamsche beweging, dat hij zijn onvoorwaardelijken steun en zijn geestdriftige medewerking toezegde.

De figuur van Mr. Hector Le Bon werd in de middens der Vlaamsche rechtsgeleerden naar waarde vereerd. Zijn confraters der Antwerpsche balie verkozen hem tot eere-voorzitter van hun Vlaamsche Conferentie. Hij werd ook aangeduid als voorzitter van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden.

Wanneer in de laatste jaren de strijd voor de vervlaamsching van het gerecht heftiger dan ooit werd aangebonden en alle krachten werden ingespannen om een eindoplossing te bereiken, stond Mr. Le Bon, niettegenstaande zijn gevorderden ouderdom, in de allereerste rangen van het Vlaamsche kamp. Wie herinnert zich niet hoe deze man van meer dan 70 jaar in de laatste maanden een onverpoosde werkkraft aan den dag legde in het voordeel der wet op de vervlaamsching van het gerecht; hoe hij ontelbare artikels schreef; hoe hij het woord nam op menigvuldige volksvergaderingen in alle Vlaamsche steden; hoe hij in de Senaatscommissie maanden lang een hardnekkigen strijd leverde tegenover diegenen die trachtten het wetsontwerp van de Kamer volledig te ontcrachten en en hoe hij, bij de bespreking van de wet in den Senaat, met een krachtdadige slagvaardigheid een ruim aandeel nam in het tot stand komen van de jongste wet.

Hoe bewonderend moeten wij thans niet opzien naar de fiere onverzettelijkheid van dezen ouden man in zijn laatste levensjaar; naar die werkkraft die zooveel jongeren hem benijdden. Het moet in elk geval voor den grijzen strijder een heerlijke voldoening geweest zijn in zijn laatste levensdagen nog

de verwezenlijking te hebben gezien van de droomen zijner jeugd en het in voege komen te hebben beleefd der wet van 15 Juni 1935, die eindelijk den langen strijd voor de vervlaamsching van het gerecht kwam bekronen.

Aan het levenswerk van Mr. Hector Le Bon hebben wij deze wet in groote mate te danken. Hij is een van die stoere krachten geweest, waarvan de sterke wil, de onverpoosde arbeid en het klaar verstand, aan de Vlaamsche gemeenschap de meest onschatbare diensten hebben bewezen.

Met heel de Vlaamsche rechtswereld treurt het « Rechtskundig Weekblad » om het verscheiden van deze edele figuur en het biedt aan zijn beproefde familie de uitdrukking aan van zijn diepgevoeld rouwbeklag.

De Redactie.

Mr HECTOR LE BON, EEN KARAKTER.

Graag wil ik van de gelegenheid gebruik maken om een facet van het karakter van wijlen Mr Hector Le Bon te belichten.

Wie Mr. Le Bon alleen op afstand of bij gelegenheid gekend heeft, kan zich moeilijk in de psyché van dezen goeden man indenken.

Uiterlijk scheen Mr Le Bon de kalmte in persoon; bij hem geen uitbarsting van enthousiasme, geen oplaaiing van verontwaardiging; geen overgave van teederheid.

Gelijk hij methodisch en statig door 's Heeren wegen ging, scheen zijn harteklop aan eenzelfde rythme gebonden, dat niets in de wereld versnellen of vertragen kon.

En toch welke vergissing. Mr Le Bon had een hart van goud. Daar waar hij meende dat onrecht was geschied, kon hem niets weerhouden den handschoen op te rapen, welke voor hem ook de gevolgen konden zijn. Doch dit alles deed hij zonder groot misbaar, als de natuurlijkste zaak van de wereld. Met zijn ingeboren talent, zijn koel verstand, zijn groote belezenheid, zijn onvermoeibare werkkraft, stond een groote toekomst voor hem open.

Toen ik als stagist in de Studie van Mr Le Bon werd opgenomen, was onze kleine wereld beroerd door twee groote problemen: De Vlaamsche strijd en het maatschappelijk vraagstuk.

Bij de verfranschte burgerij in die dagen was de flamingant geen gewenschte gast. Flamingantisme kon dienstig zijn op een volksvergadering om het volk zoet te houden en stemmen te winnen, doch verder mocht het niet gaan, wilde men niet voor een soort verrader, of ten minste revolutionnair doorgaan.

Een democraat had al niet veel meer aanzien en wie de democratie anders opvatte dan als een rem om de volksverzuuchtingen tegen te houden, was een gevaarlijk personage.

Mr Le Bon haalde zich van het begin af het odium van de verburgerde en verfranschte caste van dien tijd op den hals.

Hij was flamingant en democraat. Gansch zijn leven heeft hij voor deze dubbele hoedanigheid moeten boeten, zoowel in de politieke middens als daarbuiten.

Alleen de oorlog heeft in sommige kringen het verleden doen vergeten.

Mr Le Bon voelde zich een kracht. Wanneer, na rijp overleg, hij een besluit had genomen, kon niets hem van den gekozen weg afleiden. Compromissen kende hij niet. Hij was in alles geheel. Velen hadden dan ook schrik van dezen man, die nochtans nooit iemand kwaad heeft gedaan. Maar plooiën kon hij niet; zich laten meeslepen door de driften of de vooroordeelen van den dag bestond niet. Immer en altijd had bij hem het koele verstand de bovenhand. Al stond hij ook alleen, niets of niemand kon hem vermurwen.

Mr Le Bon was al goedheid. Daar waar geleden werd, daar waar gevaar was en zijn hulp werd ingeroepen, aarzelde hij geen oogenblik. Doch hij wilde niet dat men de traan ontwaarde die in zijn oog perelde. Wie zal echter zeggen dat dit gemoed niet losbrak, wanneer hij, alleen, met zich zelf kon zijn.

Dergelijk tooneel heb ik bijgewoond bij de viering van zijn beroepsjubileum.

Zijn diepe overtuiging, zijne onafhankelijksgaest, zijn afkeer voor alle onrecht, voor alle voorrecht, voor alle vooroordeelen hebben hem voorzeker veel vijanden gemaakt, doch niemand heeft dezen man kunnen breken noch hem een duim breed van den gekozen weg doen afwijken. Wat hij was, over vijf en dertig jaar, is hij gebleven tot aan den dood.

Voor dit voorbeeld, voor deze levensles zijn al zijn stagisten hem eeuwig dankbaar.

Emiel WILDIERS.

Mr HECTOR LE BON, ADVOCaat

Pas over enkele weken werd in het «Rechtskundig Weekblad», onder hoofdtitel «Een nieuwe periode», een dankbare hulde gebracht aan den ouden, stoeren strijder, Mr. H. Le Bon, wiens plots heengaan als een smartelijk verlies dient te worden be-

schouwd voor de gansche juristenwereld. En inderdaad, al ijverde hij gansch zijn leven, op alle gebied, tot grootere ontwikkeling van zijn stamgenooten en al spande hij, ten dien einde, de beste zijner krachten in tot bevordering van een hoogstaande Vlaamsche cultuur, steeds bleef hij, door zijn dagelijksch werk, het zijne bijdragen tot 't uitdiepen van ons Recht. Mr. Hector Le Bon stond, met reden, hoog aangeschreven onder onze Vlaamsche juristen; hij had zich, inderdaad, eene allereerste plaats weten te veroveren, maar, en misschien is dit niet genoeg geweten, hij was een echt gepassioneerde van het Recht. Een waar genoegen vond hij inderdaad in het oplossen van de meest ingewikkelde vraagstukken en, al was zijn tijd verdeeld onder allerlei bezigheden, toch wist hij, en in 't bijzonder tot voor een tiental jaren, zijne buitengewone geestesontwikkeling en zijn pakkend woord ten dienste te stellen van diegenen, die op zijne taaie inspanning hadden gerekend. Met dezelfde bereidwilligheid wist hij eenieder, arm of rijk, te aanhooren; met dezelfde nauwkeurigheid schreef hij op, al wat hem nuttig scheen tot de verdediging der hem toevertrouwde belangen. Zijn kalm gebaar liet aan eenieder de strijd lustigheid vermoeden, die reeds in hem was opgestegen eens dat hij, in volle bewustheid, de rechtvaardigheid van het standpunt van zijn client had ingezien. Eens ingespannen ging hij vooruit, recht door zee, zonder na te gaan of de inspanning ja dan neen in verhouding was met de gewichtigheid der stoffelijke belangen, die hem waren toevertrouwd; voor Mr. Hector Le Bon inderdaad volstond het niet een onderscheid te maken tusschen meer of min belangrijke zaken, al had hij maar te kiezen onder de ontelbare dossiers die zijn werkcabinet versierden. Hoe dikwijls, gedurende de zeven volle jaren die ik met hem dagelijks doorbracht in zijn cabinet der Capucienerssstraat, heb ik hem niet weten, ter gelegenheid soms van de minst winstgevende zaak, rechtskundige theoriën onderzoeken, verzamelingen opstapelen en rechtstelsels optimmeren, meestal eigenhandig neergeschreven; dan was het wel dat hij iets meer in de zaak had gezien; hij had eene overtuiging opgedaan die hij voortaan, spijs alles, met klem zou verdedigen.

Dezelfde eigenaardigheid was te bespeuren in zijn omgang met diegenen die in zijn beleid vertrouwen hadden gesteld. Alhoewel bij eerste contact eenigszins terughoudend, bleek het weldra aan den jongen stagist of confrater, dat hij op deze zelfde onbegrensde toewijding kon rekenen eens dat Mr. Le Bon ook ondervonden had dat zijne genegenheid niet onbeantwoord zou blijven. Zijn naam zal dan ook met eene piëteitvolle dankbaarheid herdacht worden, niet het minst door zijne gewezen stagisten en medewerkers.

De rechtsgeleerden in 't algemeen en de Balie van Antwerpen brachten hem meer dan eens de hulde die hem toekwam : hij was voorzitter van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden; hij fungeerde jaren lang als secretaris en lid van den Tuchtraad.

Maurice VERBAET.

Mr HECTOR LE BON, ADVOCaat EN VLAAMSCH STRIJDER

De verslagenheid, waarmede Maandagmorgen op het Antwerpsche Justitiepaleis het overlijden van Mr. Hector Le Bon werd vernomen, was wel het meest sprekende bewijs van de genegenheid en de hoogschatting, die men dezen uitstekenden advocaat was blijven toedragen in het midden, waaraan hij met hart en ziel gehecht was gebleven.

De beslommeringen der politiek hadden Mr. Le Bon in de laatste jaren verhinderd aan het rechterlijk leven zijn volle werkzaamheid te besteden.

Deze gedeeltelijke verwijdering uit den werkring, waarin hij meer dan 40 jaar lang geheel was opgegaan, viel hem zwaar, want Mr. Le Bon was, ook nadat de politiek een aanzienlijk deel zijner activiteit had opgeëischt, vóór alles advocaat gebleven. Niets interesseerde hem meer dan het wel en wee van het rechterlijk leven en tot aan den vooravond van zijn dood ging zijne belangstelling naar die Antwerpsche Rechtbank, waar hij zoo dikwijls de volle maat van zijn groote begaafdheid en zijn breede kennissen had gegeven.

Mr. Le Bon bezat al de hoedanigheden die den jurist tot een volslagen advocaat maken : een degelijke wetenschap van het recht, een ruime cultuur, eene volhardende en methodische werkzaamheid, een sobere doch pakkende dialectiek, eene levenskrachtige doch zelfbeheerschte combativiteit, eene rustige doch joviale voorkomendheid.

Deze uitzonderlijke gaven, die Mr. Le Bon aan de balie op een der eerste plaatsen hadden gebracht, hebben hem ook in het openbaar leven in hooge mate gediend.

Wij zien hem nog aan slag in den Senaat tijdens de bespreking der vervlaamsching van het gerecht, waarin hij, niettegenstaande zijn 72 jaren, met bewonderenswaardige hardnekkigheid de leiding der Vlaamsche strijdkrachten op zich had genomen. In een schitterend betoog verdedigde hij het standpunt der Vlamingen en, wanneer hij aan de voor een goed

deel onverzettelijke Vlaamschvijandige vergadering verklaarde, dat het Vlaamsche volk kalm en koelbloedig, maar volhardend en onversaagd zijn eisch op een volledig Vlaamsch rechtsleven handhaafde, vertolkte hij, zodoende, ongetwijfeld de verheven gemoedsgesteldheid die hem zelf bezielde op het oogenblik dat hij de hitte van den strijd voor de verwezenlijking van een zijner levensidealen had te trotseeren. Voet voor voet heeft hij de amendementen bestreden en doen vallen die van anti-Vlaamsche zijde waren uitgewerkt om de beteekenis der wet te ontzenuwen en toen hij zich op een gegeven moment het woord « franskiljon » liet ontvallen en zijn tegenstanders daarvan wilden gebruik maken om hem van zijn stuk te brengen, antwoordde hij met die gevatte ironie, welke hem eigen was en die de tegenpartij ontwapende : « Heeren, windt u niet op, franskiljon is enkel het tegenovergestelde van flamigant. »

Met dezelfde kordaatheid, waarmede Mr. Le Bon zich tijdens het debat over de vervlaamsching van het gerecht geweerd heeft, hebben wij hem in menige andere Vlaamsche aangelegenheid weten optreden. En steeds deed hij het in een geest van breede saamhoorigheid jegens de Vlaamschgezinden van andere schakeeringen dan de zijne. Wanneer het er op aankwam het recht der Vlaamsche volksgemeenschap te verdedigen, liet hem de politieke kleur zijner strijdgenooten onverschillig. Dan waren zijn medestrijders voor hem eenvoudig : Vlamingen.

Amper veertien dagen geleden hoorden wij hem nog in eene vergadering van Vlaamsche parlementairen het vraagstuk der aanpassing van de centrale staatsbesturen aan de thans wettelijk erkende een taligheid van het Vlaamsche land bepleiten. Zijn wezen droeg de sporen eener zichtbare moeheid, maar zijn betoog weerspiegelde de volle helderheid van zijn combatieven geest.

Zoo is hij tot het laatste oogenblik op de bres gebleven.

Voor al wie tot het einde getuige was van zijne bewonderenswaardige vitaliteit was zijn dood een pijnlijke verrassing.

Wanneer wij de rijke loopbaan van Mr. Le Bon als advocaat en als Vlaamsch strijder overschouwen, meenen wij van zijne doodsbare tot ons allen dit levensgebod te hooren klinken : vooruit, Vlaamsche juristen, met roekelooze toewijding aan den arbeid voor den verderen uitbouw van het Vlaamsch rechtsleven en van de Vlaamsche volksgemeenschap.

L. DELWAIDE.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer.

Voorzitter : Mr. De Vos.

Raadsheeren : MM. De Lantsheer en Ernst de la Graete.

Advocaat-Generaal : M. De Vooght.

Pleiter : Mr. Winkelmolen.

SOCIALE WETGEVING. — ACHT-UREN ARBEID. — WIJZE VAN TELLING. — SCHAFT- EN ONTSPANNINGSTIJD NIET INBEGREPEN.

De wet van 14 Juni 1921 hoeft uitgelegd te worden in dezen zin dat de tijdstonden waarin het personeel niet werkt, 't is te zeggen zooals in de onderneming van betichte is geschied, rustig blijft of zich bezig houdt met eten, kaartspelen of andere vermaken, gedurende het verleggen der schepen en verderen aanvullenden arbeid waaraan zij geen deel nemen, niet hoeft in aanmerking genomen te worden.

O. M. t/ Lagrou.

Beticht van te Oelegem, of elders in het kanton Santhoven, tusschen den 25 April en 4 Mei 1934 : inbreuk op de wet van den achturen arbeid (34 werklie-

den).
Gezien de beroepen ingediend op 27 Nov. 1934 door betichte, op 1 December 1934 door het Openbaar Ministerie, tegen het vonnis uitgesproken (door 1 rechter) den 24 November 1934, door de Rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Antwerpen, dewelke, rechtdoende in boetstraffelijke zaken, de feiten bewezen verklaart;

betichte verwijst tot vier en dertig maal een boete van tien frank verhoogd met 60 deciemen, en in de kosten van het proces, beloopende in het geheel fr. 12,75;

Beveelt dat ieder geldboete, bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, zal mogen vervangen worden door eene gevangzitting van een dag;

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord de betichte in zijne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meester Winkelmolen, advocaat;

Aangezien geenszins bewezen is dat het maximum van arbeidsuren aan betichte bij Ministerieel besluit toegelaten, zou overtroffen geweest zijn, daar uit het onderzoek blijkt dat het personeel nimmer 10 uren heeft gewerkt en zelfs, soms niet meer dan 8 uren;

Aangezien de werkelijk productieve arbeidsduur aldus niet overschreden is geweest;

Aangezien de bewering dat de werkelijke arbeidsuren niet zouden overeenstemmen met de aanwezigheidsuren zonder belang is;

Aangezien, inderdaad, de wet van 14 Juni 1921 hoeft uitgelegd te worden in dezen zin dat de tijdstonden waarin het personeel niet werkt, 't is te zeg-

gen, zooals in de onderneming van betichte is geschied, rustig blijft of zich bezig houdt met eten, kaartspelen of andere vermaken, gedurende het verleggen der schepen en verderen aanvullenden arbeid waaraan zij geen deel nemen, niet hoeft in aanmerking genomen te worden (Henri Velge, Elements de droit industriel belge n° 390);

Op die gronden,

Het Hof,

Bij widerspraak, vernietigt het bestreden vonnis,
Spreekt betichte vrij zonder kosten;

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. — 20 October 1934.

Voorzitter : M. De Vos.

Raadsheeren : MM. De Landtsheer en Ernst de la Graete.

Advocaat-Generaal : M. De Vooght.

Pleiters : Mters Delpasse, Smets en De Becker.

STRAFRECHT. — AANHITSING VAN MINDERJARIGE TOT ONTUCHT. — ALLEENSTAAND FEIT. — VOLTROKKEN MISDRIJF.

Het misdrijf van aanhitsing van minderjarige tot ontucht bestaat onafhankelijk van het feit van de al of niet verwezenlijking der ontucht.

O. M. t/ B. & V.

Beticht van te St-Joos-ten-Noode, zelfde kanton, 29den Mei 1934 : beide, aanhitsing van minderjarige tot ontucht;

Gezien het beroep ingediend op 15 September 1934 door V., op 15 dito door Bl., op 21 dito door het Openbaar Ministerie tegen beiden, tegen het vonnis uitgesproken (door 3 rechters) den 12den September 1934, door de rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Brussel, dewelke, rechtdoende in boetstraffelijke zaken,

Verwijst : Bl. tot vijf maand gevang en honderd frank boet; V. tot drie maanden gevang en honderd frank boet (boete verhoogd met 60 deciemen), en ieder in de 1/2 van de kosten van het proces, beloopende in het geheel fr. 51,60.

Beveelt dat ieder geldboete, bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, zal mogen vervangen worden door eene gevangzitting van een maand;

Zegt dat na het verlopen der straf ieder betichte voor 5 jaar zal ontegd zijn der rechten 1, 3, 4, 5 art. 31 Strafwetboek;

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord de betichten in hunne middelen van verdediging, ontwikkeld door Meester Delpasse, advocaat voor 1e betichte en Meester Smets, advocaat voor 2e betichte, alsook Mter De Becker, advocaat voor 2e betichte;

Aangezien het onderzoek voor het Hof gedaan het bewijs heeft opgeleverd dat de betichten, beiden, uit nalatigheid het wanbedrijf hun ten laste gelegd hebben gepleegd; dat ze inderdaad, beiden, nalatende zich van den ouderdom van de minderjarige te verzekeren, ter beschikking van deze en van haar minnaar eene kamer hebben gesteld om hun de gelegenheid te geven daar liefdebetrekkingen aan te gaan;

Dat zij zich hebben plichtig gemaakt aan bederving van de jeugd;

Aangezien het zonder belang is nader te onderzoeken of de minderjarige en haar minnaar, ja dan neen, te samen liefdebetrekkingen hebben gehad in de kamer waar ze geleid geweest zijn;

Aangezien het gepleegd feit niet eene strafbare poging tot misdaad of wanbedrijf uitmaakt maar wel het voltrokken wanbedrijf beteugeld door art. 380 van het Strafwetboek (art. 1 wet 26 Mei 1914);

Aangezien echter, de toegepaste straffen te streng zijn;

Overwegende dat verzachtende omstandigheden ter zake voorhanden zijn, spruitende uit de geringe zwaarwichtigheid der feiten, alsook uit de goede voorgaanden van de betichten;

¶ Dat daarenboven de 1e betichte tot hiertoe geen straf heeft opgelopen en de omstandigheden der zaak laten hopen dat zij zich zal verbeteren;

Om deze beweegredenen, het Hof,

Gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald;

Gelet op de besluiten door 2e betichte genomen;

Vernietigt het bestreden vonnis voor zooveel het 1e betichte verwijst tot vijf maand gevang en honderd frank boet; 2e betichte verwijst tot drie maand gevang en honderd frank boet; iedere boete verhoogd met 60 deciem en te vervangen ieder door een maand hulp gevang en daarenboven ieder betichte voor vijf jaar ontzegt heeft der rechten van artikel 31 Strafwetboek 1, 3, 4, 5;

Wijzigende desaangaande :

Bij toepassing der wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald, behalve art. 382 en a. 31 van het strafwetboek,

Gelet op art. 85 van Strafwetboek, art. 9 der wet van 31 Mei 1888, 211 Strafvorderingswetboek,

Veroordeelt 1e betichte tot zes en twintig frank boet;

2e betichte tot honderd frank boet; ieder boet verhoogd met 60 deciem en respectievelijk gebracht op 182 frank en 700 frank;

Beveelt dat ieder boet, bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd zal mogen vervangen worden door een gevangzitting van acht dagen voor die van 26 frank en van een maand voor die van 100 frank;

Beveelt dat de uitvoering van dit arrest, uitgezonderd de kosten, voor wat 1e betichte betreft, zal opgeschorst blijven indien zij binnen een termijn van drie jaar geen andere veroordeeling ondergaat hoofdens wanbedrijf of misdaad;

Ontslaat beide betichten van de ontzetting tegen hen uitgesproken;

Bevestigt voor het overige het bestreden vonnis;

Veroordeelt betichten ieder tot 1/2 der beroepskosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE AALST

1e Kamer. — 15 Januari 1935.

Voorzitter : M. Van der Schueren.

Referendaris : M. Van den Bergh.

Pleiters : Mters P. Van Wymersch en F. Verbrugghen.

DECRETEN VAN 26 PLUVIOSE EN 28 VENTOSE JAAR 2. — VOORRECHT. — NIET TOEPASSING OP DE REGIE VAN TELEGRAFEN EN TELEFONEN.

Op de sommen verschuldigd door de « Natie » aan de ondernemers van werken, kennen de decreten van 26 Pluviôse-28 Ventôse jaar 2 een rechtstreeksch en bevoorrecht recht toe tot beloop van het bedrag der levering, ten gunste van hen die materialen hebben geleverd aan voormelde ondernemers.

Dit voorrecht bestaat niet in geval het werken geldt uitgevoerd door den ondernemer voor rekening van de Regie van telegraphen en telefonen.

Van Nieuwenbergh t/Mestdagh en Van Poucke.

Aangezien Mestdagh Joseph, een schuldvordering op het faillissement Van Nieuwenbergh heeft verklaard van 1° 874 fr. 50 te vermeerderen met de rechtelijke intresten sedert 22 November 1933, datum eener protestacte wegens levering van bouwmaterialen, dienstig voor het oprichten eener telefooncentrale te Sottegem; 2° 15 fr. 30 wegens protestkosten; 3° 106 fr. 50 wegens kosten van een exploit;

Aangezien Van Poucke Camille een schuldvordering op het faillissement Van Nieuwenbergh heeft verklaard van 1° 2.607 fr. 60 te vermeerderen met de rechtelijke intresten sedert 13 December 1933, wegens levering van ijzerwaren dienstig voor het oprichten eener telefooncentrale te Sottegem; 2° 142 fr. 50 wegens kosten van een exploit;

Aangezien de schuldeischers vragen dat hunne vorderingen bevoorrecht zouden verklaard worden : de hoofdsom ingevolge het decreet van 26 pluviôse-28 ventôse jaar II en de intresten en onkosten ingevolge de rechtsspreuk : « accessorium sequitur principale »;

Aangezien de curator het bedrag der schuldvorderingen niet betwist en dat dit bedrag derhalve door de bestanddeelen der zaak bewezen is; dat de betwisting slaat op het voorrecht door de schuldeischers opgevorderd;

Aangezien het decreet van het jaar II het voorrecht schenkt aan de leveraars van materialen voor de werken uitgevoerd voor de Natie; dat zij, zelf zonder beslag onder derden te hebben gelegd, bij voorrecht op het actief der failliet mogen betaald worden, tot het beloop der sommen die de curator van den Staat ontvangen heeft (zie Verbrek. 3 Nov. 1881. Pas. 1881-1-393; Verbrek. 11 Mei 1905; Pas. 1905-1-217;)

Maar aangezien het decreet van het jaar II van strikte uitlegging is en niet bij analogie mag toegepast worden; dat de wet van 19 Juli 1930 een rechtspersoonlijkheid heeft geschonken aan de regie van

telegrafen en telefonen en deze rechtspersoonlijkheid niet als de natie kan beschouwd worden;

Om deze redenen,

De rechtbank, gehoord in zijn mondeling verslag ter zitting gedaan den heer Felix Callebaut, Rechter in de Rechtbank, Rechter-Commissaris bij het faillissement Van Nieuwenbergh, alle tegenstrijdige en meeromvattende besluiten verwerpende, zegt dat Mestdagh Joseph op het gewoon passief van het faillissement Van Nieuwenbergh zal ingeschreven worden voor de sommen van 1° 874,50 te vermeerderen met de rechtelijke intresten sedert 22 November 1933 tot op den datum der in-faillissementstelling; 2° fr. 15,35 en 3° fr. 106,50; zegt dat Van Poucke Camille op het gewoon passief van het faillissement Van Nieuwenbergh zal ingeschreven worden voor de sommen van 1° fr. 2607,60 te vermeerderen met de rechtelijke intresten sedert 13 December 1933 tot op den datum der in-faillissementstelling; 2° fr. 142,50; verwijst Mestdagh en Van Poucke ieder in de helft der kosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

7e Kamer. — 11 Januari 1935.

Voorzitter : M. Berré.

Referendaris : M. J. V. Janssens.

Pleiters : Mters Van Oekel en Van Cuyck.

VERZEKERING. — VERPLICHTING LATER AAN TE KOOPEN VOERTUIGEN TE LATEN VERZEKEREN. — GEVOLG.
VERZEKERING. — PREMIE. — VERJARING.

Een beding in verzekeringspolis, waardoor de verzekerde de verplichting op zich neemt al de door hem in de toekomst aan te koopen voertuigen bij den mede-contractant te verzekeren, is enkel een belofte tot afsluiten van een verzekering. Wanneer de verzekerde nadien zekere voertuigen aankoopt is hij op basis van dit beding niet verplicht premies te betalen voor deze voertuigen. De verzekeraar kan alleen het onderteekenen van een nieuwe polis vorderen of een vergoeding vragen wegens de weigering tot onderteekenen dezer polis.

Op grond van art. 32 der wet van 11 Juni 1874 verjaart de vordering in betaling van verzekeringspremies drie jaar na hun vervalddag.

Eerste Belgische t/ Leemans.

Aangezien partijen het eens zijn om volgende feiten als vaststaande te aanschouwen :

1) dat op twee en twintigsten Maart 1900 negen en twintig omtrent twee trekpaarden verweerder bij eischeres eene uitgebreide verzekering «Hippos» nr 84532 afsloot volgens samengestelde verzekering voor eigenaars van dieren en voertuigen;

2) dat gemelde verzekering onder meer beschikt :
«De verzekerde verbindt zich, voorwat de Burgerlijke verantwoordelijkheid betreft, bij aankoop van automobielen of welke andere krachtvoertuigen deze te verzekeren bij de maatschappij de Eerste Bel-

gische met een minimum waarborgsom van honderd duizend frank. De verzekerde verklaart het reglement automobielen, daarvoor in voege gesteld den 1 Juli 1926 te kennen en te aanvaarden, de verzekerde zich verbindende de premie daarop te betalen welke in voege zal zijn bij de maatschappij op den datum van aanbidding met zijne automobielen of andere krachtvoertuigen »;

Aangezien eischeres beweert dat verweerder zich twee autorijtuigen zou aangeschaft hebben, de eerste sinds 1929 en de andere sedert 1931;

Aangezien de vordering er toe strekt de betaling te bekomen wegens het eerste autovoertuig van vijf jaarpremiën van fr. 1313 ieder voor het tijdperk van 9 Augustus 1929 tot 8 Augustus 1934 en wegens het tweede autovoertuig drie jaarpremiën van fr. 1313 ieder voor het tijdperk van 19 Juni 1931 tot 18 Juni 1934:

I. — Verjaring.

Aangezien de vordering overeenkomstig artikel 32 der wet van 11 Juni 1874 verjaart is omtrent de twee premiën die vervallen zouden zijn op 9 Augustus 1929 en op 9 Augustus 1930, daar hun beweerde vervalddag meer dan drie jaren is dan de dagtekening van bovengemelde dagvaarding :

II. — Nopens de overige premiën :

Aangezien, mocht het bewezen zijn dat verweerder zich twee autovoertuigen aangeschaft heeft — hetgeen hij trouwens ontkent — in vervanging van de vroeger verzekerde paarden, dan zou hij nog niet kunnen gedwongen worden de gevorderde premiën te betalen;

Aangezien inderdaad, een premie slechts verschuldigd kan zijn overeenkomstig en op grond van een verzekeringsovereenkomst behoorlijk afgesloten volgens de voorschriften der artikelen 25, 26 en 27 der wet van 11 Juni 1874;

Aangezien partijen niet overgegaan zijn tot het opstellen van een of twee polissen betrekkelijk het verzekeren der twee autorijtuigen;

Aangezien anderzijds niet hierboven aangehaald beding uit de «Hippos» verzekering betreffende de mogelijke aankoop van autovoertuigen, niet kan beschouwd worden als het sluiten van een verzekering, maar alleen geldt als belofte eene verzekering te sluiten zoodat door bedoeld beding verweerder niet de verplichtingen van een verzekerde opgenomen heeft, doch zich enkel verbonden heeft een polis aangaande de autovoertuigen te onderteekenen;

Aangezien dus op grond van het kwestieuze beding eischeres enkel en alleen het onderteekenen van een polis kan vorderen ofwel eene schadeloosstelling wegens de weigering bedoelde polis te onderschrijven;

Doch dat het betwiste beding volstrekt geen grondslag verleent tot het invorderen van premiën.

III. — Wedereisch :

Aangezien het instellen van een rechtsovereenkomst slechts dan recht op schadevergoeding verleent wanneer het een daad van arglist daartelt, ofwel eene grove vergissing die met bedrog gelijkgesteld moet worden;

Dat de vordering van eischeres zulke kenteekenen niet vertoont;

Om deze redenen.

De Rechtbank, alle andere of strijdige besluiten afwijzende;

Verleent akte dat verweerder het huidig geding schat op meer dan fr. 10.000 om te voldoen aan de wetten en voorschriften op de bevoegdheid en den aanleg;

Verklaart den eisch niet ontvankelijk betrekkelijk de premiën op negenden Augustus 1900 negen en twintig en dertig vervallen;

Zegt het meerdere van den eisch ontvankelijk doch ongegrond, en wijst het af;

Wijst den wedereisch eveneens af;

Verwijst eischeres in de kosten van den eisch en van den wedereisch.

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE ANTWERPEN

Zetelende in graad van beroep.

8e Kamer.

Voorzitter : M. Moreels.

Rechters : MM. Schilling en Rueff.

O. M. : M. Van Hille.

STRAFVORDERING. — OPENBARE ACTIE. — OVERTREDING. — K. B. VAN 10 JANUARI 1935 TRANSACTIE. — VRIJWILLIGE BETALING. — LAATTIJDIGHEID. — ONGELDIGHEID.

Het K. B. van 10 Januari 1935 dat voor bepaalde overtredingen de uitdooving der openbare vordering toelaat mits een vrijwillige betaling geschiedt binnen een bepaalden termijn, laat niet toe een geldige betaling te doen na dezen termijn. — Er bestaat alsdan geen transactie, daar de betaling niet geschied is binnen den vastgestelden termijn.

O. M. t/ verscheidenen.

Ter zitting nam de Procureur des Konings de volgende vorderingen :

Aangezien de eerste Rechter betichte vrijgesproken heeft onder voorwendsel dat de openbare vordering uitgedoofd was door de betaling van een forfaitaire som ingevolge artikels 166 tot 177 van het Wetboek van strafvordering gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 10 Januari 1935;

Aangezien de betaling voongesteld door het openbaar Ministerie om de openbare vordering uit te dooven, dient gedaan te worden gedurende een termijn vastgesteld door het Openbaar Ministerie en gaande van 8 dagen tot een maand;

Dat betichte de betaling niet gedaan heeft gedurende de hem voongestelden termijn;

Dat bijgevolg de openbare vordering niet meer uitgedoofd kan worden door de betaling gedaan na het verstrijken van dezen termijn en vooral nadat de betichte reeds voor de Politie-rechtbank gedaagd werd (artikels 166 en 167);

Dat wel is waar de ontvanger de forfaitaire som ontvangen heeft, doch dat deze ambtenaar niet op de hoogte moet of kan gebracht worden van de dagvaarding en dat de betaling in die omstandigheden of nader aangeduiden termijn verricht, als zonder waarde moet aanzien worden, daar de ontvangers

der registratie over de openbare vordering niet mogen beschikken, deze berustende enkel en alleen in handen van het Openbaar Ministerie.

Om deze redenen,

Vordert de ondergeteekende Procureur des Konings de Rechtbank;

Het vonnis a quo te hervormen, en doende wat de eerste rechter had moeten doen, te verklaren dat de openbare vordering niet uitgedoofd werd en de feiten bewezen zijnde de betichte te veroordeelen tot de straffen door de wet bepaald, en tot al de kosten der twee gedingen.

Gedaan ter zitting.

(Get.) Van Hille.

VONNIS

Aangezien er geene transactie bestaat, daar de betaling niet geschiedt binnen den termijn aangeduid in artikel 166 van het W. B. gewijzigd in het K. B. van 10 Januari 1935; hervormt de Rechtbank het vonnis waartegen beroep en veroordeelt.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

4e Kanton. — 16 October 1935.

Vrederechter : M. Victor De Keyser.

Pl. : Mrs Bouchery en De Strycker loco Mr. Van Reeth.

ARBEIDSONGEVALLEN. — VERJARING. — STUITING. — TRANSACTIE ALS REDE VAN SLUITING. — DRAAGWIJDTE DER VERJARING.

I. De verjaring van drie jaar, voorzien door art. 30 der wet van 24 December 1903, in zake arbeidsongevallen is vatbaar voor sluiting.

II. Een transactie die voor doel heeft de gevolgen van een arbeidsongeval te regelen kan geldig de driejaarlijksche verjaring stuiten.

III. Het is onmogelijk zich vrij te maken door de verjaring voorzien door de wet op de arbeidsongevallen, van eene verplichting waarvan men het bestaan en de gegrondheid erkent.

Verhoeven t/ Royale Belge.

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder J. Zwendelaer, te Brussel, in dato 10 Juli 1935, geboekt en ingeschreven ter rolle onder N° 9236.

Gehoord partijen in middelen en besluiten.

Volgens opgave in zijne dagvaarding in dato 10 Juli 1935 vraagt aanlegger betaling aan verweerster der vergoedingen voorzien door de wet over de werkongevallen wegens een werkongeval dat hem overkomen is in Juli 1930 terwijl hij werkte « aan de Wipbrug » te Antwerpen, in dienst eener Duitsche vennootschap Demag, die, voor de regeling der werkongevallen, bij verweerster verzekerd was.

Deze laatste meent geene verplichting te hebben om het gevraagde in te willigen en dit om reden waarover hierna zal gehandeld worden.

1° Om een goed inzicht te krijgen over dit voorhandig geval, is het noodig alhier een woord uitleg

te geven over hetgeen vroeger reeds — voor de hoo-
ger gemelde dagvaarding van 10 Juli 1935 — ver-
handeld is geworden ten aanzien van het ongeval
waarvan Verhoeven het slachtoffer geweest is.

Uitgaande van eene klacht destijds ingediend door
den vader van aanlegger — deze was alstoen minder-
jarig en als gevolg aan een onderzoek door haar ge-
voerd, veroordeelde de Boetstraffelijke Rechtbank
van Antwerpen, onder datum van 20 November 1931,
een zekeren Savitsky, met wien aanlegger bij Demag
samenwerkte, om « den 30 Juli 1930 vrijwillig slagen
» en wonden te hebben toegebracht aan Verhoeven
» Frans, de slagen hebbende hem een onbekwaam-
» heid tot persoonlijk werk veroorzaakt »; — tevens
werd Savitsky veroordeeld om aan Verhoeven eene
vergoeding van fr. 60.800,— te betalen tot herstel
van de ondergane schade.

Daar nu Savitsky, die een vreemdeling was, het
land intusschentijd verlaten had, klaarblijkelijk niet
het minste betaalvermogen bezat en het hem bij-
gevolg meer dan waarschijnlijk moest blijken dat hij
de hem toegekende vergoeding niet zou betaald ge-
kregen hebben legde vader Verhoeven eene tweede
aktie in, ditmaal tegen Demag, werkgever van Sa-
vitsky, en gesteund op artikel 1384 van het Burger-
lijk Wetboek. Deze nieuwe vordering kreeg haar be-
slag bij middel van eene transactioneele overeen-
komst getroffen tusschen de Duitsche Demag en vader
Verhoeven, handelend als wettelijk vertegenwoordiger
van zijn zoon, steeds nog minderjarig, waarbij vader
Verhoeven spijtig genoeg op 14 Juli 1932, of enkele
dagen later, eene som van fr. 20.000,— in handen
gegeven werd ten bate van zijn zoon « als vergoe-
» ding van alle hoegenaamde gevolgen van het onge-
» val veroorzaakt door den genaamden Savitsky », —
kortten tijd nadat hij zijne meerderjarigheid bereikt
had heeft nu Verhoeven zoon, slachtoffer van het on-
geval, op 21 Februari 1935, eene vordering ingediend
bij de Rechtbank van eersten aanleg, tegen meer-
gemelde maatschappij Demag ten einde de overeen-
komst van 14 Juli 1932 nietig te doen verklaren en
eene vergoeding te bekomen van fr. 160.000,— « als
schadevergoeding met de interesten van verwijl sinds
den dag van het ongeval »; enkele weken later, name-
lijk den 12 Juli 1935, deed hij aan de maatschappij
« La Royale Belge » de dagvaarding beteekenen
waarvan de doeleinden hierboven aangegeven zijn.

2° Op den eisch in deze laatste dagvaarding ver-
vat antwoordt verweerster Royale Belge als volgt :
ik aanvaard als werkelijk bestaande het ongeval aan
aanlegger overkomen op 30 Juli 1930, en verklaar er
mij eens meê dat dit ongeval voor een wezenlijk ar-
beidsongeval moet gehouden worden. Maar, voegt
verweerster er onmiddellijk aan toe, het recht op ver-
goeding gesteund op de wet over de werkongevallen
is in den hoofde van aanlegger vervallen en de eisch
om dit recht te kunnen doen gelden is verjaard, aan-
gezien er sedert den dag van het ongeval — 30 Juli
1930 — meer dan drie volle jaren verlopen zijn.

Langs zijnen kant betoogt aanlegger dat die ver-
jaring niet verworven is omdat zij ofwel onderbroken
werd door de betaling op 14 Juli 1932 ten titel van
vergoeding, ofwel omdat zij in ieder geval geschorst
is gebleven gedurende de minderjarigheid van aan-
legger.

Ten aanzien van die beweringen van aanlegger doet
verweerster opmerken dat de voorgebrachte betwis-

ting over de verjaring, dient onderzocht en opgelost
volgens de voorschriften der wet van 24 December
1903 en niet volgens diegene van de wet van 1930.

Deze opmerking van verweerster is alleszins ge-
grond vermits het ongeval, met zijne kwade gevol-
gen, welke ten gronde liggen aan de voorhandige
vordering, dagteekenen van voor 1 Januari 1932 en
de wet van 1930 slechts van toepassing gesteld is op
werkongevallen welke vanaf dien datum voorkomen
zouden.

Op eerste zicht blijkt de opmerking van verweer-
ster ook wel van groot belang te zijn ten opzichte
van de vraag of aanleggers vordering wel dan niet
verjaard is.

Immers, in haar artikel 30 verklaart de wet van 24
December 1903 zonder meer : de rechtsovereenkomst tot
betaling van de vergoedingen voorzien bij deze wet,
verjaart na drie jaar, terwijl de wet van 1930 als
volgt beschikt betreffende de verjaring : « de rechts-
» vordering tot betaling van de vergoedingen voort-
» zien bij deze wet, verjaart na drie jaar. Buiten de
» gewone wijze van schorsing of stuiting, stuit deze
» verjaring door eene rechtsovereenkomst tot betaling,
» wegens het arbeidsongeval, gesteund op een ande-
» ren rechtsgrond ».

Na hetgeen hiervoor onder nummer 1 gezegd is
geworden, lijdt het geen twijfel, dat er in dit voorhan-
dig geding, geen sprake zou geweest zijn van ver-
jaring indien het ongeval gebeurd was na 1 Januari
1932.

Aangenomen nu bij veronderstelling dat de bedoel-
de verjaring van drie jaar ingaat vanaf den dag vol-
gend op diengenen waarop het ongeval gebeurde, was
dan onder het regiem der wet van 1903, die verjaring
niet vatbaar om onderbroken te worden, zoodat, wat
er ook voorkwam na het verlopen van het derde
jaar, alle vraag naar vergoeding fataal door de recht-
bank moet van de hand gewezen worden ?

Het komt ons heelemaal overbodig voor, hier een
theoretisch verhoor te houden over het ongegronde
van de stelling, waarin dit zou voorgehouden worden :
de verjaring waarop artikel 30 uit de wet van 1903
doelt, is toch wel die verjaring waarvan het burger-
lijk Wetboek leert in wat zij bestaat en wat zij is.

Trouwens verweerster zelf durft het niet aan zulke
radikale theorie voor te brengen en heel haar betoog
streeft er alleen maar naar, te bewijzen dat feitelijk
in casu de loopende verjaring niet onderbroken is
geworden.

Feitelijk komt dus heel de vraag hierop neer : is er
binnen de drie jaren van het ongeval eene daad ge-
steld geworden die de verjaring wettelijk onderbro-
ken heeft ?

Aanlegger beweert van ja en het stuitende feit be-
staat volgens hem in de transactie welke zijn ver-
tegenwoordiger in zijn naam getroffen heeft met
Demag, zijne werkgeefster, op 14 Juli 1932.

Daartegenover meent verweerster dat de bedoelde
overeenkomst geene onderbreking der verjaring heeft
kunnen verwekken omdat ze formaliter nietig is en
bovendien en hoofdzakelijk omdat ze niet bedoeld
was om de gevolgen van het voorgekomen ongeval
werkelijk als arbeidsongeval aanzien, te regelen.

Of die overeenkomst van 1932 nietig is wegens ge-
brek aan geijkten wettelijken vorm, hebben wij niet
te beoordeelen; — dat ze nietig is als specifieke rege-
ling van een werkongeval, kunnen wij gereedelijk

beamen, doch tusschen al die nietigheden blijft er toch atlid onwrikbaar staan, dat op 14 Juli 1932 de werkgeefster van aanlegger een recht van vergoeding in den hoofde van Verhoeven niet alleen erkend heeft, maar ook die erkenning daadwerkelijk bekrachtigd heeft met het uitkeeren eener vergoedingsom.

Zeker kan Verhoeven met zijne burgerlijke vordering tegen Demag niet beoogen van haar eene wettelijk forfaitaire regeling van de gevolgen van zijn werkongeval af te dwingen, maar het kan toch zeker geen steek houden te willen beweren dat het geval van 30 Juli 1930, beschouwd als arbeidsongeval, volkomen vreemd is gebleven in de meeningen en bij de bedoelingen, die beide partijen geleid hebben tot de transactionneele overeenkomst van 14 Juli 1932.

Langs den kant van Verhoeven komt de bekommerning om een arbeidsongeval te regelen, heel duidelijk naar voor, want hij verzaakt niet alleen aan alle verhaal tegen Demag, maar hij verklaart ook « te ver- » zaken aan elk eventueel verhaal dat hij mogelijkerwijze zou kunnen uitoefenen hebben tegen de ver- » zekeringsmaatschappij « La Royale Belge ».

Indien men aan deze laatste verklaring eenige teekenis hechten wil, dan kan het mogelijkerwijze toch geen andere zijn dan wel dat Verhoeven meende en wilde regelen, alhoewel op wettelijke wijze, de gevolgen van het ongeval dat hij in dienst van Demag opgelopen had; buiten die omstandigheid had zijn beroep op mogelijke verplichtingen van Demags verzekeraarster geen den minsten zin.

Naar de meening van verweerster echter, zou in ieder geval die bedoeling om een arbeidsongeval te vergoeden volstrekt afwezig gebleven zijn bij haar verzekerde Demag; en zij leidt die overtuiging af uit het feit dat Demag haar nooit kennis gegeven heeft van het ongeval van 1930 en haar nooit aangesproken heeft om tegen haar nakoming op te eischen van de verplichtingen welke zij als verzekeraarster onderschreven had.

Dat verweerster hier waarheid spreekt kan geen oogenblik betwijfeld worden; gebeurlijk kan zij wel om reden van die nalatigheid van Demag tegen deze eenige pretentie doen gelden.

Desniettegenstaande is het niet te betwisten dat de feiten van vrijwillige slagen en verwondingen waarvoor Savitsky veroordeeld werd, en waarvoor Verhoeven vergoeding bekomen heeft, op en tijdens het werk werden toegebracht, en dus niet alleen een misdrijf uitmaken maar tevens ook een arbeidsongeval daarstellen.

Niets moest Verhoeven beletten zijn recht op volledige vergoeding voor het werkongeval te doen gelden volgens de gewone wet, tegen Savitsky (Arrest Verbr. 23 Mei 1935).

Of nu de burgerlijke vordering door Verhoeven tegen Demag gericht wettelijk ontvankelijk was, is meer dan betwijfelbaar, want art. 21 der wet van 1903 laat niet toe den werkgever tot hoogere vergoeding te verplichten dan diegene welke het aangenomen forfait heeft vastgesteld.

Maar de niet geldigheid van die rechtsvordering heeft toch heelemaal geen belang in deze, de overeenkomst van 14 Juli 1932 heeft dit echter wel, want daarbij erkende Demag dat Verhoeven op het werk en tijdens de uitvoering van het werk door een medegezel gekwetst werd en dat hij voor dit ongeval recht had op vergoeding.

Trouwens, ook tegen Demag, en wel hoofdzakelijk tegen haar, geldt het beding van de overeenkomst van 14 Juli 1932, waarbij Verhoeven verzaakte aan rechten die hij gebeurlijk tegen La Royale Belge kon doen gelden; — het moet immers redelijkerwijze verondersteld worden dat Demag deze verzaking van Verhoeven afgeëischt heeft en er eene voorwaarde van gemaakt heeft voor het betalen der fr. 20.000,—; althans wij kunnen niet ontdekken welke reden Verhoeven kan gehad hebben om aan zekere rechten te verzaken tegenover iemand die geen partij was in de overeenkomst van 1932, indien hem dat niet gevraagd was geworden door Demag.

Ten slotte nu mag er wel aangemerkt worden dat Demag niet bij vergissing eene vergoeding zou betaald hebben voor iets waarvan later af zou bewezen geweest zijn dat het geen werkongeval was, want nu nog erkent verweerster dat het geval van Juli 1930, wel degelijk een arbeidsongeval is.

Als besluit aan de voorgaande beweegredenen dringt zich dan ook op dat de transactie van 1932 de loopende driejaarlijksche verjaring geldig gestuit heeft, want beweren zich te willen vrijmaken door verjaring van eene verplichting, waarvan men het bestaan in zijnen hoofde geldend erkent, is eene algeheele onmogelijkheid.

3° Aangezien verweerster in bijkomende orde betwist dat aanlegger uit zijn ongeval van Juli 1930 eene onbekwaamheid van 60 % behouden heeft.

Dat zij eveneens ontkent dat de vergoedingen welke aan aanlegger toekomen op een basisloon van frank 14.400,— moeten berekend worden.

Om deze redenen;

Wij, Victor De Keyser, Vrederechter van het vierde kanton der stad Antwerpen, verklaren de vraag ontvankelijk en gegrond; alvorens verder uitspraak te doen 1° benoemen als deskundige den heer G. Hendrickx, geneesheer te Antwerpen, ten einde, in aanwezigheid der partijen of deze behoorlijk geroepen, aanlegger te onderzoeken en in een beredeneerd verslag onder eed te bevestigen; zijnen lichamelijken staat te beschrijven, zeggen welke de gevolgen geweest en nog zijn van het ongeval waarvan hij slachtoffer is geweest den 31 Juli 1930; of de werkonbekwaamheid voortspruitende uit het ongeval tijdelijk of bestendig is, het is te zeggen voortdurend geheel of gedeeltelijk; in geval de heeling voltooid is, het tijdstip ervan bepalen en in geval eischer behebt blijft met werkonbekwaamheid de graad dezer te ramen zoowel met het oog op het beroep door hem uitgeoefend ten tijde van het ongeval, als op de werkracht die van ieder arbeider vereischt wordt; om na de nederlegging van dit verslag door partijen te besluiten en door ons te vonnissen als naar recht. 2° Machtigen aanlegger te bewijzen door alle middelen van recht, dat hij binst het jaar dat zijn ongeval van Juli 1930 is voorafgegaan veertien duizend vier honderd franken aan loon verdiend heeft, of allerminst dat het basisloon in deze op dit bedrag moet berekend worden. Laten aan verweerster toe het tegenbewijs te leveren door dezelfde rechtsmiddelen.

Voorbehouden de kosten.

Bepalen onze zitting van Woensdag, 27 November aanstaande tot bespreking van het deskundig verslag.

VREDEGERECHT TE HERZELE

14 September 1934.

Plaatsvervangend vrederechter: M. Van Driessche.
Pleiters: Mters Verdoodt en Van Leynseele.

HUWELIJKSRECHT. — WEDERZIJDSCHE RECHTEN EN PLICHTEN DER ECHTGENOOTEN. — ARTIKEL 214 B. W. — FEITELIJKE SCHEIDING. — TOEPASSELIJKEHEID.

In geval van feitelijke scheiding moet, vooraleer art. 214 b. toe te passen, de rechter onderzoeken of de verweerder te kort komt aan zijn verplichtingen van echtgenoot en vader.

D. R. t/ A.

Aangezien, bij haar inleidend rekwes, de eischeres vraagt verweerder te willen verplichten « in afwachting der scheiding van tafel en bed, haar maandelijks eene som uit te betalen van fr. 500,— (of » eene andere som door ons Vrederechter te bepalen) » tot onderhoud van haar kind en haarzelf, en dit » vonnis desnoods tegen de ondernemers die haren » man nog moeten betalen te laten uitvoeren »; dat eischeres dezen eisch steunt op de wet van 20 Juli 1932;

Aangezien, hoe gebrekkig en onjuist ook de vraag aldus geformuleerd weze in dit rekwes, er toch voldoende uit blijkt dat de bedoeling van eischeres niet is geweest een onderhoudsgeld te vorderen van haren man, maar wel zich door ons, Vrederechter, te doen machtigen, om, bij uitsluiting van haren man, sommige schuldvorderingen te innen en in ontvangst te nemen in de voorwaarden en tot het bedrag door ons te bepalen (art. 214 littera b van het burgerlijk wetboek; wet van 20 Juli 1932);

Aangezien ter zitting de eischeres verklaart haren eisch te beperken tot eenen duur van drie maanden, zich voorbehoudend verder verhaal te nemen tegen verweerder, met de middelen en pleegvormen voorzien door het gewoon recht, in den loop van het geding tot scheiding van lijf en goederen dat zij zinnens is in te spannen;

Aangezien eischeres verder verklaart hare vraag te beperken tot het innen en in ontvangstnemen der schuldvordering van haren man jegens den heer Theofiel Seghers, ondernemer, te Erembodegem, Groenstraat, hoofdens levering van karreelsteenen, aan denwelke eischeres verzet tegen betaling heeft laten beteekenen bij geboekt exploit van deurwaarder Timmermans, in datum van 31 Oogst laatstleden;

Aangezein verweerder ter zitting verklaart zich niet te verzetten tegen dezen uitleg en beperking van den eisch.

Feiten:

Aangezien blijkt uit de verklaringen door partijen afgelegd ter zitting:

a) dat partijen, gehuwd den 12 Augustus 1933, feitelijk gescheiden leven sedert de maand Juni 1934, zich elkander de schuld wijtend dezer feitelijke scheiding;

b) dat beide partijen de gezamenlijke woonst hebben verlaten, en elk terug bij zijne familie is gaan inwonen, en dat verweerder uit het huis, vroeger be-

woond door partijen, de huismeubelen der huwgemeenschap heeft medegenomen naar zijne huidige woonst te Hekelgem;

c) dat eischeres op 15 Februari 1935 bevallen is van een kindje;

d) dat verweerder sinds de scheiding niets meer bijdraagt tot het onderhoud van zijn vrouw en kind.

In rechte:

Aangezien de verplichting tot onderhoud van vrouw en kinderen een der verbintenissen vormt voortspuitend uit het juridisch feit van den echtelijken staat (art. 203 en 212 burg. wb.), en deze verplichting niet mag afhankelijk gesteld worden van den feitelijken toestand der samenwoning der gehuwden;

Aangezien, derhalve, de toestand van feitelijke scheiding der gehuwden, op zich zelf beschouwd, geen voldoende reden is om de toepassing van artikel 214, littera b, van het burgerlijk wetboek uit te schakelen, daar de feitelijke scheiding de verplichting tot onderhoud, bestaande tusschen gehuwden, niet opheft, en nog veel minder de verplichting tot onderhoud der kinderen; aangezien noch de tekst dezer wetsbepaling, noch de voorbereidende werken der wet van 20 Juli 1931, toelaten te besluiten dat artikel 214, littera b, van het burgerlijk wetboek enkel van toepassing zou zijn in geval van feitelijke samenwoning der gehuwden; Vred. Namen 26 October 1934; J. J. P., 1935, bl. 75.

Aangezien, echter, bij ieder geval afzonderlijk dient onderzocht te worden of de verweerder in gebreke blijft zijne echtelijke plichten tot onderhoud van vrouw en kinderen te volbrengen, vermits deze voorwaarde uitdrukkelijk wordt vereischt door artikel 214b van het burgerlijk wetboek;

Aangezien niet mag uit het oog verloren worden dat de wetgever deze wetsbepaling, geschapen door eene afzonderlijke wet (wet van 20 Juli 1932), heeft ingeschakeld in het 6e hoofdstuk van den 5en titel van het 1e boek van het burgerlijk wetboek, handelend over de wederzijdsche rechten en plichten der echtgenooten;

Aangezien derhalve de vraag zich stelt in hoever een echtgenoot verbonden blijft tot zijn echtelijke plichten, o.m. den plicht tot onderhoud van vrouw en kinderen, in het geval zijne vrouw zich zonder ernstige reden zou onttrekken aan hare echtelijke plichten, o.m. den plicht tot samenwoning, i.a.w. in welke mate het correlatief karakter der wederzijdsche plichten der echtgenooten dient aangenomen te worden, en met welke sancties dit correlatief karakter der en met welke sancties dit correlatief karakter der echtelijke plichten mag bekrachtigd worden;

Aangezien hieruit voortvloeit dat de oplossing dezer vraag ook weerslag moet hebben op de al of niet toepasselijkheid van art. 214 littera b Burg. Wb.;

Aangezien trouwens niet kan aangenomen worden dat eene echtgenoot de wet van 20 Juli 1932 zou gebruiken om, zonder ernstige reden, zich te onttrekken aan hare echtelijke verplichting van samenwoning, haren man tevens verbonden houdend tot al zijn echtelijke plichten hoewel beroofd van de voordeelen en genoegens welke hij redelijkerwijze van den echtelijke staat mag verwachten; dat dergelijke toepassing van art. 214 littera b Burg. Wb. ten slotte zou neerkomen op een goedkoop en gemakkelijk middel

om een soort scheiding van lijf tegen den man te bewerkstelligen met meest al de nadeelige gevolgen welke dergelijke toestand medesleept voor den voor schuldig gehouden echtgenoot;

Aangezien dergelijke bedoeling niet kan toegeschreven worden aan den wetgever der wet van 20 Juli '32.

Toepassing :

Aangezien wij echter, te dezer zake, gerust mogen besluiten dat verweerder wel degelijk te kort komt aan zijne echtelijke verplichting bij te dragen in de behoeften van zijn huisgezin;

Aangezien, immers, gelet op de zeer gespannen verhoudingen thans bestaande tusschen partijen, verweerder redelijkerwijze niet eischen kan dat zijne vrouw come inwonen bij zijn eigen familie, en de sommatie om het echtelijk leven te hernemen, welke eischer aan zijne vrouw heeft doen beteekenen bij geboekt exploit van deurwaarder Aelvoet van 7 November 1934, desvolgens niet als ernstig kan beschouwd worden;

Aangezien niet te verwachten valt dat deze toestand zal veranderen binnen de eerstkomende drie maanden, gezien eischeres, bij het inspannen van het geding tot scheiding van lijf en goederen, hoogst waarschijnlijk zal gemachtigd worden bij haren vader te blijven wonen gedurende den loop van het geding;

Aangezien, bovendien, het geld, waarvan eischeres de beschikking opeischt, ook dienen moet tot onderhoud van het kind; dat het belang van dit kindje, amper zeven maand oud, vereischt dat het thans voorloopig toevertrouwd blijve aan de moeder, om 't even welke der beide echtgenooten de schuld draagt der feitelijke scheiding; dat de oneenigheid bestaande tusschen de echtgenooten alvast geen voldoende reden daargestelt om den vader te ontslaan van den onderhoudsplicht jegens zijn nog onmondig kind;

Aangezien, derhalve, op dit oogenblik en in deze omstandigheden, verweerder zich niet kan onttrekken aan de echtelijke verplichting bij te dragen tot het onderhoud van zijn gezin; dat het vast staat dat hij, sinds de feitelijke scheiding, niets meer heeft bijgedragen tot het onderhoud;

Aangezien het bedrag van vijf honderd frank per maand, waarvan de eischeres de beschikking opeischt tot haar levensonderhoud en dit van haar kind, niet buiten verhouding is met het vermogen en den stand van verweerder, inachtnemend de inkomsten waarover hij beschikt volgens de uitleggingen desaan gaande verstrekt door partijen ter zitting.

Om deze redenen, Wij, Vrederechter,

Alle verdere besluiten verwerpende als ongegrond, geven akte aan eischeres van de bovenvermelde beperking harer vraag, en, recht sprekend in eersten aanleg, machtigen eischeres de schuldvordering van haren man jegens M. Theofiel Seghers voornoemd, hoofdens levering van kareelsteenen, in ontvangst te nemen ten bedrage van vijf honderd frank per maand, gedurende drie maanden te rekenen van heden;

Verklaren dees vonnis uitvoerbaar bij voorraad,

Verklaren dit vonnis of verzet, zonder borgtocht zelfs op minuut;

En verwijzen den verweerder in de kosten...

VLAAMSCHE JURISTEN

Abonneert U op het «Rechtskundig Weekblad»

VREDEGERECHT TE MECHELEN

Kanton Zuid. — 4 Juni 1935.

Plaatsvervangend Rechter : Mr Jozef Smets.

Pleiters : Mters J. Lens en M. De Ridder.

WET VAN 20 JULI 1932. — VRAAG TOT LOONS-AFHOUDING. — SCHRAPPING VAN EEN GEDING TOT ECHTSCHIEDING. — VREDERECHTER ALLEEN BEVOEGD.

Wanneer een geding tot echtscheiding geschrapt wordt, wordt de procedure van echtscheiding beschouwd als niet bestaande en is de Vrederechter alléén bevoegd om uitspraak te doen over een vraag tot loonsafhouding voorzien bij art. 215 B. Hieraan wordt niets gewijzigd door het feit dat er beroep werd aangetekend tegen het vonnis van schrapping.

O. D. B. t/ J.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien hieruit blijkt dat partijen niet samenwonen en dat verweerder weigert in het onderhoud te voorzien van eischeres en het kind uit het huwelijk van partijen gesproten.

Aangezien verweerder opwerpt dat de Vrederechter onbevoegd is om reden dat hij een procedure in echtscheiding tegen eischeres heeft ingespannen en dat de Rechtbank van eersten aanleg alleen bevoegd is om over eene vraag tot het bekomen van onderhoudsgeld te beslissen;

Aangezien echter door een vonnis in dato 3 December 1934, geveld door de Rechtbank van eersten aanleg te Mechelen, het geding in echtscheiding door verweerder ingeleid geschrapt werd.

Aangezien aldus de procedure in echtscheiding als niet bestaande moet worden beschouwd en dat bij gevolg eischeres in de onmogelijkheid wordt gesteld haar vraag in te leiden voor de Rechtbank van eersten aanleg die bevoegd zou zijn om over de voorloopige maatregelen en namelijk de vraag van onderhoudsgeld gedurende de procedure in echtscheiding te beslissen;

Aangezien weliswaar, verweerder in Mei 1935 beroep heeft aangetekend tegen bedoeld vonnis van schrapping door de Rechtbank van eersten aanleg te Mechelen geveld;

Aangezien nochtans dit beroep niet voor gevolg heeft eischeres toe te laten hare vraag in te leiden voor de Rechtbank van eersten aanleg, bij dewelke de procedure in echtscheiding, naar aanleiding van het vonnis van schrapping, niet meer aanhangig is.

Aangezien diensvolgens eischeres gerechtigd is op grond van art. 214b. B. W. aan den Vrederechter de machtiging te vragen om een gedeelte van het loon van haar echtgenoot in ontvangst te nemen;

Aangezien verweerder de vraag van eischeres ten gronde niet betwist;

Aangezien, in acht nemende dat eischeres te voorzien heeft in haar onderhoud alsook in den onderhoud van een twaalfjarig kind, de vraag ons redelijk en billijk schijnt.

Om die reden,

Wij, Plaatsvervangend rechter in het Vredegericht

van het 1e-Kanton Mechelen, rechtdoende tegensprekelijk, verklaren ons bevoegd, machtigen eischeres om eene som van 500 fr. per maand van het loon van verweerder in ontvangst te nemen vanaf 15 Juni 1935, veroordeelen verweerder tot de kosten des gedings.

WETGEVING

KONINKLIJK BESLUIT van 16 October 1935 betreffende de toepassing van de bepalingen van het koninklijk besluit van 15 Februari 1935.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,
Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op het koninklijk besluit van 15 Februari 1935, tot wijziging en aanvulling van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1933, houdende regeling van de op de vreemdelingen toepasselijke verblijfsrechten en samenschakeling van de verschillende regelen betreffende de vreemdelingenpolitie;

Op de voordracht van Onze Ministers van Buitenlandse Zaken en Buitenlandischen Handel, van Justitie, van Financiën, van Economische Zaken, van Arbeid en Sociale Voorzorg, en van Verkeerswezen,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Geen werkgever mag een vreemdeling die niet in het bezit is van de identiteitskaart voorzien door artikel 5 van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1933, gewijzigd door het koninklijk besluit van 15 Februari 1935, als handenaar of bediende in dienst nemen of te werk stellen, zonder daartoe vooraf de toelating van Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg te hebben bekomen.

Evenwel, wanneer het een vreemdeling geldt, die voor een anders rekening den leurhandel uitoefent, moet de werkgever vooraf de toelating van Onzen Minister van Economische Zaken bekomen.

Art. 2. De in artikel 18 van bedoeld koninklijk besluit voorziene toelating wordt door Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg afgeleverd onder den vorm van een « toelating tot werken ». Hij stelt den prijs van die toelating tot werken vast.

Geldt het een vreemdeling die voor een anders rekening den leurhandel uitoefent dan wordt die toelating door Onzen Minister van Economische Zaken afgeleverd.

Van die toelating wordt melding gemaakt op de « kaart van leurhandelaar » voorzien door het koninklijk besluit van 13 Januari 1935. Te rekenen van dat oogenblik geldt die kaart als « toelating tot werken ».

Art. 3. De bijzondere stukken die de in het buitenland verblijvende grensarbeiders moeten kunnen overleggen om in de Belgische grensstreek te mogen arbeiden, gelden als

« toelating tot werken » voor zoover natuurlijk zij gevisseerd zijn door overheden daartoe gemachtigd krachtens de tusschen België en de naburige landen afgesloten overeenkomsten.

Art. 4. Aan de zeelieden wordt de toelating tot arbeiden door de zorgen van den waterschout verleend, onder den vorm van een « zeemanskaart ».

Art. 5. De toelating tot werken, de kaart van leurhandelaar, de bijzondere door de grensarbeiders te vertoonen stukken, bedoeld in artikel 3 van dit besluit, alsmede de zeemanskaart zijn enkel geldig binnen de perken en voor de termijnen op die bescheiden aangeduid.

Art. 6. Onverminderd de door de officieren van gerechtelijke politie te vervullen verplichtingen zijn, overeenkomstig artikel 20 van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1933, aangesteld om toezicht te houden op de uitvoering van de artikelen 18 en 19 van bedoeld besluit: de ingenieurs van het mijnkorps, de opzieners van den arbeid, de afgevaardigden bij het arbeidstoezicht, de controleurs van den arbeid, de opzieners en controleurs van den arbeid.

Art. 7. Wordt voor de toepassing van de vrijstelling voorzien door artikel 8 van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1933, gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 15 Februari 1935, als behoeftig aangezien:

1° Hij die ondersteund wordt door de commissies van openbaren onderstand;

2° Hij die zich klaarblijkend in de onmogelijkheid bevindt het zegelrecht te voldoen.

Over het algemeen kunnen, tenzij in geval van bijzondere omstandigheden alleen zij beschouwd worden als vallende onder de toepassing van de vorige bepaling die geen bestaansmiddelen of inkomsten hebben van meer dan 5,000 frank zoo zij verblijven in een gemeente van 30,000 inwoners of minder en meer dan 6,000 frank inzien zij verblijven in een gemeente met meer dan 30,000 inwoners.

Wat de personen betreft, die een enkel huishouden uitmaken of die in gemeenschap leven, deze worden als onvermogen aangezien, indien de bestaansmiddelen en de inkomsten waarover zij te zamen beschikken niet meer bedragen dan het totaal dat bekomen wordt door, voor den eersten persoon de hoogerbedoelde bedragen, voor den tweeden persoon een bedrag van 2,000 frank en voor ieder van de andere personen, een bedrag van 1,000 frank in aanmerking te nemen.

Art. 8. De artikelen 2 tot en met 5 van het koninklijk besluit van 15 December 1930 betreffende de toelating binnen het Rijk van handarbeiders en bedienden van vreemde nationaliteit zijn vervallen.

Art. 9. Onze Ministers van Buitenlandse Zaken en Buitenlandischen Handel, van Justitie, van Financiën, van Economische Zaken, van Arbeid en Sociale Voorzorg en van Verkeerswezen zijn, ieder voor zooveel hem betreft, belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 16^{en} October 1935.

BALIELEVEN

Plechtige Openingszitting van de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

De Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen hield hare plechtige openingszitting op Zaterdag, 26 Oktober, ten 3 uur, in de Assisenzaal van het Gerechtshof.

De ruime Assisenzaal was geheel gevuld met belangstellenden, waaronder talrijke confraters in toga, toen het Bureel, gevolgd door de genoodigden, binnenkwam. Naast het Bestuur der Vlaamsche Conferentie namen onder meer plaats: de Heeren Staats-

minister Franck, Voorzitter Van Stratum, Procureur des Konings De Schepper, Sasse, voorzitter der Handelsrechtbank, Baetens, hoofdreferendaris, Meulepas, krijgsauditeur, en verschillende andere personaliteiten.

De Voorzitter der Vlaamsche Conferentie, Mter Stockmans, opende de vergadering en sprak volgende rede uit:

*Excellentie,
Mevrouwen,
Mijnheeren,*

De Vlaamsche Conferentie vereenigd zich in den tragischen rouw die ons land beproeft door het wreed en smartelijk verscheiden van hare Majesteit Koningin Astrid.

Van af hare verschijning op het dek der witte Fylgia, stralend van beminnelijkheid en geluk, won zij onmiddellijk het hart der Antwerpsche bevolking, dewelke op zeldzame wijze losbrak in uitbundige geestdrift.

Groot waren dan ook de verwachtingen welke het Vlaamsche volk op haar had gebouwd, daar niemand beter dan Zij den nood en de verzuchting naar eigen kultuur kon voelen en doorgronden.

Zij leefde tusschen haar Volk en voor haar Volk.

Zij beoefende de groote deugden welke de grondslag vormen van onze samenleving.

Moeder was zij vóór alles; met hart en ziel verknocht aan haar gemaal en kinderen.

Nooit wat er eene vorstin zoo zeer geliefd door haar volk. Dit geluk, deze verwachtingen, zijn plots gebroken en geknakt. Met diepen eerbied herdenken wij haar en voelen innig mede in de hartverscheurende smart van al diegenen welke zij lief had.

* * *

Het is voor de Vlaamsche Conferentie een groot genoegen in de eerste plaats onzen Stafhouder, Mr René Van Santen, te mogen begroeten.

Wij weten, Geachte Heer Stafhouder, dat het met een verheven gewetensgevoel is dat U in deze moeilijke tijden den zwaren last van Hoofd der Antwerpsche Balie op uwe schouders hebt genomen, en dat gij er op uit zijt op alle gebied rechtvaardigheid en plichtbesef te doen heerschen.

Wij wenschen U een prachtig en uitstekend batonaat.

Tot ons groot leedwezen betreuren wij de afwezigheid, wegens ziekte, van onzen geëerden Voorzitter van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden, Senator Hector Lebon. Wij weten hoe hij treurt, misschien voor de eerste maal op onze plechtige openingszitting afwezig te zijn. Wij wenschen hem een spoedig en volledig herstel.

Welkom aan Zijne Excellentie, den heer Staatsminister Louis Franck, Gouverneur der Nationale Bank. Het is ons een waar genoegen U elk jaar op deze openingszitting te mogen ontmoeten. Welke ook het hooge ambt weze dat U vervult, nooit vergeet U de Antwerpsche Balie, waarvan U een der glories zijt geweest, en het is voor onze Conferentie een ware eer, den oud-Vlaamschen strijder hier te mogen ontvangen.

Wij begroeten verder de heeren Van Stratum, De Schepper, Eric Sasse, Baetens, Meulepas, Camiel Huysmans, burgemeester der Stad Antwerpen. Onze geachte confrater Mter Theo Percy, Voorzitter der Conférence du Jeune Barreau, den afgevaardigde van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden; de heeren afgevaardigden der zusterconferenties. Mr. Thelen, Voorzitter van het Pleitgenootschap Brussel; de afgevaardigden der Conférence du Jeune Barreau te Brussel; der Vlaamsche Conferentie van Gent, Brugge, Kortrijk en Leuven; de afgevaardigden der Con-

férence du Jeune Barreau van Namen en Luik. De heeren Magistraten, Substituten, Vrederechters, referendarissen, oud-stafhouders, leden van den Tucht-raad.

Laten zich verontschuldigen: Hunne Excellenties de Eerste-Minister Mr Paul Van Zeeland; Mr Soudan, minister van Rechtswezen; Mr Van Isacker, minister van Economische Zaken; Mr Rubbens, minister van Koloniën; Mr De Schrijver, minister van Landbouw; Mr du Bus de Warnaffe, minister van Binnenlandsche Zaken; Mr Van de Kelder, Voorzitter van het Krijgshof; Mr de le Court, Eerste-Voorzitter van het Beroepshof; Mr Hayoirt de Termicourt, Procureur-Generaal; Mr Holvoet, gouverneur; de heer Van Cauwelaert, Staatsminister; Mr Lebon en Sap, de heer consul van Tschecko-Slowakije.

* * *

Na vijftig jaren strijd opent zich het gerechtelijk jaar onzer conferentie in het teeken van blijde gebeurtenissen.

Ons vijftigjarig jubileum valt samen met de Vervlaamsching van het gerecht.

In het voorjaar van 1936 zal onze conferentie het geluk hebben haar vijftigjarig jubileum te vieren, en te herdenken wat tal van confraters, helaas te vroeg heengegaan, voor de conferentie gedaan hebben.

Het mag gerust gezegd worden dat de Vlaamsche Conferenties der Balie van Gent en Antwerpen, een ware stuwkracht geweest zijn onder oogpunt van de Vlaamsche kultuur in het algemeen, en de strijd voor de vervlaamsching van het gerecht in het bijzonder.

Het gouden jubileum moet de gelegenheid zijn om tal van groote figuren en verdienstelijke oud-voorzitters te herdenken en te vieren.

Moge dit jubileum den luister evenaren welke andere lustrums gekend hebben en de spoorslag wezen tot nieuwe en uitgebreide werking.

* * *

Verleden jaar nog moesten wij ons vergenoegen met de hoop de pas in de Kamer gestemde wet op de Vervlaamsching van het Gerecht in den Staat te zien zegevieran.

En welk was onze teleurstelling toen wij pas na het verlof de Senaatscommissie aan het werk zagen gaan en geheel het zoo bitter bekomen resultaat zagen verijdelan.

Op een der eerste vergaderingen onzer Conferentie, werd deze toestand aangeklaagd, eene vastberaden motie werd gestemd welke het vertrekpunt was waarvan een tot dan toe ongekende werking van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden uitging.

De Vlaamsche pers, zonder onderscheid van partij, sprong in de bres. Volksvergaderingen werden belegd en wie herinnert zich niet die prachtig geslaagde vergadering in het lokaal der Beurs, bereidwillig door de Stad Antwerpen ter onzer beschikking gesteld.

Doch dit alles was niet voldoende.

Zooals in de Kamer, nevens het onverpoosd werken van Mr Marck, de hoogere rechtvaardigheidszin van Minister Janson, tegen zijn eigen voorliefde in; verëischt was, zoo ook zou in de Senaat het hardnekkig standhouden van Mr Lebon, Orban en anderen, onvoldoende geweest zijn, hadde Minister Soudan, niettegenstaande de drukking welke op den oud-Stafhouder van Brussel door dezes midden werd uitge-

oefend — niet in eene schitterende rede, de twijfelers overtuigd door zijn gezonden zin, zijn menschelijk gevoel om rechtvaardigheid en sociaal belang te doen zegevieren.

En zoo krijgen wij eindelijk de bekroning van een harden strijd: Een taalwet welke doelmatig de ware vervlaamsching als gevolg moet hebben.

Deze wet, wat men er ook van denke, schenkt vol-doening, omdat er eerst en vooral sancties voorzien zijn, 't is te zeggen, nietigheid der proceduur tegenover diegene welke tekort blijft haar na te leven en verders moet zij als uiteindelijk gevolg hebben de werkelijke vervlaamsching van de middens die meestal onverschillig, zooniet vijandig stonden tegenover de Vlaamsche kultuur.

Van nu af mogen wij zeggen dat deze wet, in haren werkelijken geest hier te Antwerpen wordt toegepast, en de lofwaardige tusschenkomst der beide Voorzitters onzer Rechtbanken, verdient onzen dank. Doch, ik zou aan mijn plicht van Voorzitter te kort komen, moest ik hier niet van de gelegenheid gebruik maken om eene openbare en welgemeende hulde te brengen aan den vader dezer wet, onzen geachten confrater Mter Marck.

Weinigen vermoeden welk onverpoosd en ontzaglijk werk, welk bewonderenswaardig geduld hij aan den dag heeft gelegd, aan welk misprijzen van wege zekere confraters hij is blootgesteld geweest, en hoe spijs alle tegenkantingen hij stand heeft gehouden. In ruime mate is het hem te danken dat wij eindelijk eene flinke taalwet bekomen hebben. Hem weze dan ook hulde gebracht en dank gezegd.

Doch, wie onder ons kent de werking niet van het jeugdig, maar rijk aan verdiensten *Rechtskundig Weekblad*, en wie heeft de begeesterende campagne niet gevolgd van onzen sympathieken confrater, Mr René Victor.

Wij mogen gerust verklaren dat hij een ruime plaats heeft ingenomen in het zegevieren van onzen strijd.

Zoo pas nog verscheen van zijne hand « Een eeuw Vlaamsch Rechtswezen », verdienstelijk werk dat op levendige en boeiende wijze den strijd voor de vervlaamsching van het gerecht in het licht stelt.

De Vlaamsche gemeenschap is hem een innigen dank verschuldigd.

En gij, jonge confraters, die ziet welke groote toekomst u in het midden der Vlaamsche Conferentie wordt voorbereid, tot u gaat onzen warmen oproep. Sluit u aan bij onze conferentie, waar de ouderen u met genoeg zullen ontvangen.

Onze geachte Heer Stafhouder zal U waarschijnlijk herhalen hetgeen hij aan elk van u zegt: dat gij aan de Balie komt in moeilijke omstandigheden; dat nooit de strijd voor het leven zoo hard is geweest. Dit zijn wijze woorden die u moeten toegesproken worden.

Doch schrik u niet af en weet dat voor diegene die ernstig werkt, er altijd plaats is.

Vat uwe harde taak met geestdrift aan, maar vergeen u niet met het instudeeren van processen. Maak tijd tot bijwonen van de werkzaamheden der conferentie. Houdt u bezig met studie van algemeenen aard, en in de eerste plaats van rechtskundigen aard. Het *Rechtskundig Weekblad* zet zijne kolommen met welwillendheid open.

En voor diegenen die rechtskundige werken willen

schrijven en uitgeven, zijn wij altijd bereid hun ter hulp te komen.

De vergadering welke Mr Jan Timmermans tot feestredenaar heeft uitgeroepen, heeft een gelukkige keus gedaan.

Mr Jan Timmermans is een onzer jonge flinke confraters, welke niet meer dient voorgesteld te worden.

Reeds op onze gewone vergaderingen heeft hij ons vergast op een zijner studies over het Russische rasenvraagstuk.

Wij kennen, waarde Confrater, uwe welsprekendheid, welke gij nog eenige maanden geleden ten onzen dienste stelde, op de volksvergadering, waarvan ik zooeven sprak. Gij behoort tot diegenen onder ons, welke hun werkkraft niet uitsluitend tot het beroepsleven beperken. Tot de cultureele ontwikkeling van breede lagen van ons volk draagt gij sedert lange jaren in ruime mate bij. Ik bedoel hier uwe werkzaamheid aan een onzer meest bloeiende volksuniversiteiten waarvan gij de leider en de bezieler zijt. De talrijke opkomst is het beste bewijs hoe uwe wetenschap en begeesterend woord worden gewaardeerd. De Conferentie zegt u op voorhand dank om de openingsrede op deze plechtige zitting te willen houden.

Met genoeg geef ik U het woord om te spreken over Masaryk en de vestiging van den Tsjechoslovakschen Staat.

* * *

Mter Timmermans wist gedurende 1½ uur de toehoorders te boeien. Hij sprak over Masaryk en den rol door dezen staatsman gespeeld bij de vestiging van den Tsjechoslovakschen Staat.

Het R. W. zal in een zijner eerstvolgende nummers den volledige tekst van deze rede weergeven. Wij moeten dus in dit verslag niet blijven staan bij de talrijke interessante bijzonderheden door Mter Timmermans in zijne rede uiteengezet.

Mter Timmermans schetste het ontstaan van het Tsjechisch verzet vanaf 1600; den strijd tegen het Habsburgsch absolutisme, de heropleving van het Tsjechisch nationaal gevoel in de 19de eeuw, het ontstaan van den eisch tot federalisatie van den Oostenrijkschen Staat, het verzet van Oostenrijk tegen elke gedachte van autonomie.

Spreker teekende het ontstaan van het nationaal bewustzijn en het langzaam overgaan van dit bewustzijn tot verwezenlijkingen zoowel op cultureel als op financieel gebied: de ontubbeling van de Praagsche Universiteit in 1882, het oprichten van een eigen schouwburg, de stichting van de Sokols, het groeien van het nationaal bankwezen.

Spreker onderlijnde hoe, bij het uitbreken van den wereldoorlog, het Tsjechische volk gereed stond om van de zich biedende gelegenheid gebruik te maken. Spreker gewaagde van het revolutionaire optreden der Tsjechen tijdens den oorlog, toen heele regimenten den strijd aangingen in de rangen van de Entente tegen den Staat zelf waartoe ze behoorden.

In Oktober 1918 kwam dan eindelijk de zelfstandigheidsverklaring van den Tsjechoslovakschen Staat met als hoofd Masaryk.

Masaryk werd geboren in 1850 in Moravië. Van zeer eenvoudigen oorsprong was hij in zijne kind-jaren slotmaker en hoefsmidleerjongen. Hij kon dan echter naar het Duitsche Gymnasium te Brunn gaan

studeeren. Het was tijdens dezen studietijd dat hij de Oostenrijksche tegenstelling voor het eerst aanvoelde. Masaryk zette zijn studies verder voort te Weenen waar hij in 1876 den dokterstitel in wijsbegeerte verwierf. Vanaf dit oogenblik wijdde hij zich gansch aan de ontvoogding van zijn volk. In 1890 trad hij als afgevaardigde van de Jonge Tsjechische Partij in den Rijksdag. Door woorden en schrift ijverde Masaryk, tot in 1914 de oorlog losbrak en de strijd voor goed in een revolutionnair stadium trad.

Tijdens de oorlogsjaren trad hij in verbinding met Briand en met president Wilson, die hij voor zijne gedachten kon winnen.

Op 14 Oktober 1918 werd Masaryk tot voorzitter der voorloopige regeering aangesteld. Vanaf dit oogenblik kon Masaryk zich volkomen wijden aan de versteviging van den nieuwen Tsjechischen Staat.

Spreeker schilderde deze gansche geschiedenis van het worden van een volk tot een staat, op een prachtige en levendige wijze. De toehoorders volgden met spanning de evolutie van deze beweging die eindelijk tot haar doel kwam dank zij een gepasten revolutionnairen durf, en die, zooals elke geslaagde revolutionnaire beweging groot zal blijven door haar resultaat.

Spreeker werd hartelijk toegejuicht.

Na Mter Timmermans nam de stokhouder Mter Van Santen het woord. De Heer Stokhouder bracht hulde aan Mter Timmermans, om den inhoud en ook om den vorm van zijne rede.

Na afloop der vergadering had ten huize van den Voorzitter der Vlaamsche Conferentie, Mter Stockmans, een ontvangst plaats waar de verschillende personaliteiten en vreemde afgevaardigden tegenwoordig waren.

Beroepsjubileum van Mr AUG. MOORKENS

Op Zaterdag, 19 October i.l. was het feest aan de Antwerpsche balie, waar een onzer sympathiekste confraters, Mr Aug. Moorkens, zijn 25-jarig beroepsjubileum vierde.

Mr Moorkens telt aan de Antwerpsche balie enkel vrienden. Hij is de verpersoonlijking van de kalme en bezonnen degelijkheid; hij heeft daarbij een hart van goud.

Oud-stagist van Stafhouder Ryckmans, werd hij opgeleid in deze uitstekende studie, waaruit zooveel vooraanstaande juristen voortsproten. Mr Moorkens onderscheidde zich dan ook aan de balie door de grondigheid en de zakelijkheid waarmee hij de hem toevertrouwde belangen verdedigde. Hij werd benoemd tot bijgevoegd Vrederechter van het kanton Berchem, waar hij de gelegenheid vond zijn juridische kennis en zijn gezond oordeel ter beschikking te stellen van de rechtsonderhoorigen. Hij werd dit jaar, door de algemeene sympathie van zijn confraters, gekozen tot lid van den Tuchtraad.

Zeer talrijk waren dan ook de vrienden van Mr Moorkens die er aan gehouden hadden hem ter gelegenheid van zijn beroepsjubileum van harte te komen gelukwensen en het was een heele schaar confraters die zich verdrong in de woning van den geverde. Aan den jubilaris werd een prachtig portret

aangeboden, geschilderd door den gekenden kunstenaar Bervoets.

Achtereenvolgens namen er het woord: de Heer Stokhouder Van Santen; Mr John Stockmans, voorzitter van de Vlaamsche Conferentie der Balie; Mr H. Stuyck, Mr Herman De Jongh en Mr F. Mattheessens, die allen in de hartelijkste termen hulde brachten aan Mr Moorkens en zijne vriendelijke echtgenooten geluk wenschten.

De jubilaris dankte in uitstekende bewoordingen en gedurende geruimen tijd bleef heel het gezelschap in de woning van den jubilaris genieten van de gezellige atmosfeer en zich te goed doen aan het uitstekend buffet en de feestelijke champagne.

Deze allerhartelijkste viering zal nog lang in het geheugen blijven van al diegenen die het genot hadden er aan deel te nemen.

VLAAMSCHER CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN

EERSTE VERGADERING

Op Donderdag, 10 Oktober, te 8.30 uur, hield de Vlaamsche Conferentie van de Antwerpsche Balie hare eerste zitting van het nieuw rechterlijk jaar.

De heer Stockmans zat de vergadering voor. Naast hem hadden aan de Bestuurstafel plaats genomen Mters Van den Brande, Van Cuyck en Jacob. De heer Van Cuyck alleen was nieuweling aan deze bestuurstafel, vermits de anderen reeds deel uitmaakten van het bestuur van het vorig jaar.

De heer Professor Collin sprak over het Internationale Strafrecht- en gevangenis-congres te Berlijn gehouden in Augustus van dit jaar. Mter Collin gaf zijne indrukken levendig en boeiend weer. De lezers van het R. W. kennen deze door het artikel dat van de hand van Professor Collin verscheen.

De Schatbewaarder, ondergeteekende, bracht vervolgens een verslag uit over den kastoestand, verslag dat goedgekeurd werd door de vergadering op de stem van den eersten ondervoorzitter na...

Het was bij twaalfen toen de privé-discussies over gevangenissen in Duitschland en elders... en over Duitschland in het algemeen een einde namen.

H. J.

Conférence du Jeune Barreau d'Anvers

Het Bestuur voor het rechterlijk jaar 1935-36 werd als volgt samengesteld:

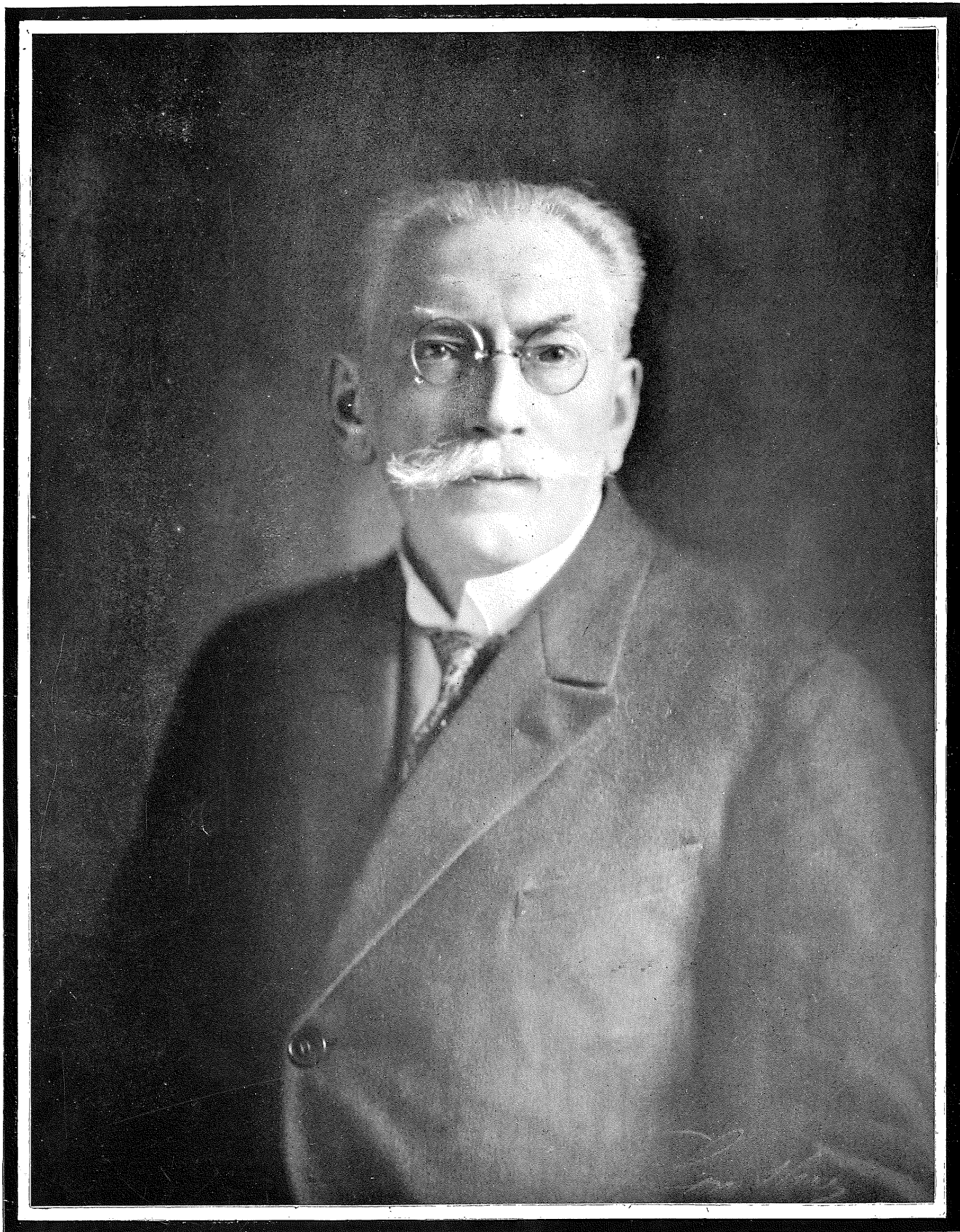
Voorzitter: Mr Theo Percy.

Onder-voorzitter: Mr Marcel Roost.

Archivaris: Mr Frans Vincentelli.

Afgevaard. bij de stagisten: Mr Pedro Delahaye.

Schrijver: Mr Juliaan Russinger.

Mr HECTOR LE BON

Voorzitter van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden
Eere-Voorzitter van de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen